

Роња,разбојникова кћи Астрид Линдгрен
Наслов рада

Девојчицу Роњу,разбојничку кћи описала је Астрид Линдгрен у овој чудесној књизи.Мислила сам да ће Роња бити попут Пипи Дуге Чарапе,или девојчице Лоте,али ево како је било...

На Роњином рођењу усред страшне грмљавине почиње веровање да ова девојчица има чудесне моћи. Расла је уз оца разбојника-вођу банде.Узимао је од богатих,а давао сиромашнима.Као неки Робин Худ? Али није баш тако било.Своју кћерку је једног дана оставио саму у својој шуми. Доживела је огроман страх.Уплашила се због чудних створења- харпија.То је натерало да ојача,постала је храбра и научила је да се не плаши.У тој истој шуми упознала је свог јединог другара Бирка.Заједно су прошли многе авантуре. Значио јој је,заволела га је.Али пошто је Бирк био син очевог највећег непријатеља обоје су прошли кроз заробљеништво.Роња, у инат, због свог пријатеља предала се сама.Када су увидели шта су урадили очеви су пристали и на помирење да би повратили своју децу. Тако се и ја нађох у тврђави.Живела сам са узбуђењем у шуми поред дивљих животиња,страшних харпија и сивих баука.Осетих таму и хладноћу Медвеђе пећине. Била сам јој, поред Бирка, најбоља другарица. Хтела сам да им помогнем кад су били у невољи, али нисам знала како.

Посебан тренутак за мене је био када су Роња и Бирк бринули о рањеној кобили.Дали су све од себе да јој помогну, лечили је, проналазили храну, превијали рану. Она им је за узврат давала млеко. Осећала сам се и тужно и поносно.Тужно, због рањене животиње, али у исто време и поносно због храбрости и добротe мојих другара из приче.

Тако је увек када смо у питању ми, деца. За нас је свет другачији.

Другарство,љубав,искреност и храброст је оно што нас води.А одрасли? Нека науче и они нешто,али од нас-деце.

Немам више књигу, дала сам је најбољој другарици.Желим да је и она прочита. И тако ће моја Роња путовати и имати све више другара који ће живети са њом и уживати у авантури-баш као и ја.